

Alapvetés

Aki az anyagi világ elemeiből építi fel az életét, annak Isten világa roppant módon kezelhetetlen. Rengeteget tanulunk az anyagról, a természeti törvényekről, de még az emberi lélek, elme működéséről is. Szinte minden apró részletet ismerni vélünk, azt a dolgot vagyunk képesek nehezen megtanulni, ami a legérthetlenebb, hogy óriási tudásunk ellenére, szinte sosem sikerülnek úgy a dolgok, ahogy akarjuk. A leggondosabb mérnöki tervezés mellett is mindig vannak konstrukciós, olykor végzetes hibák, az emberi gondolkodás legnagyobb ismerői is gyakran meglepődnek és kénytelenek utólag magyarázni újabb tudományos érvelésekkel a tévedéseiket. Úgy gondoljuk, jót teszünk embereknek és gyűlöletet kapunk, bűnöket követünk el ellenük és cserébe szeretetet adnak.

Az égiekkel mégis nehéz megbarátkozni, még akkor is, ha az anyagi világ szereplőinek látványosan egyértelmű, hogy minden természeti és „lelki” törvény ellenére megúszunk valami csapást vagy éppen fordítva alakul sorsunk.

Akit érdekel a világnak az a része, amely jelen van anyagi világunkban is, de legalább annyira láthatatlan és kézzel foghatatlan, mint egyébként természeti törvényeink többsége, ajánlom a következő alapvetést.

Munkahipotézist állítunk fel, amellyel megpróbáljuk feltárni Isten jelenlétét, azon túl, amit az anyag mutat, amely egyébként most még kevésbé hihetően, szintén Isten működése. A kísérleti feltételezést konkrétan magunk (egyes szám első személyben, azaz – én) és Isten kapcsolatára állapítjuk meg (teoretikusan fogadjuk el, a játék, az eszmefuttatás kedvéért, hogy létezik). Ez szerint Isten végtelenül szeret engem és minden, ami történik velem az életben, az Ő ajándéka. Nyilvánvalóan ez eléggé meredek feltételezés, miközben olyanról képzeljük el, akinek létét esetleg csak elméletileg, játszásból engedjük meg. De ugyanilyen játékból azért ennyi erővel még ezt is megtehetjük. A két valószínűtlen helyzet együttesen még inkább lehetetlen, mégis, ettől érdekes a játék! Mi abban az izgalmas, a fantázia gyakorlat, ha azon elmélkedünk, hogy kalapáccsal ütve, a szög belemegy a fába? Persze nehéz ezeket játékból is feltételezni, mikor még a hús-vér, létező embertársainkról is csak előítéleteink alapján gondolunk bármit, hogy éppen jót vagy rosszat tesznek nekünk. Van olyan életünkben, aki nyilvánvalóan létezik, de mindig szeret minket és a legjobbat akarja nekünk? Még édesanyánkról sem hisszük el, legfeljebb egy darabig csak, mert hamar kinyílik a csipánk és már tudni fogjuk, hogy mi nekünk a legjobb és vitába szállunk vele. Párunkkal, kollégáinkkal, vezetőinkkel kapcsolatban meg a világ legtermészetesebb dolga, ha feltételezni is tudjuk időnként a jót, akkor is kételkedünk, ismernek-e minket annyira, hogy meg merjék fogalmazni, mi is jó nekünk és úgy is tegyenek.

A játék érdekes, mert Isten léte azért is nehezen elfogadható, mert olyan személyt nem is tudunk elképzelni, aki jobban szeret minket, mint mi saját magunkat (bár időnként még mi sem), aki meg jobban tudja, mi jó nekünk, az meg végképp elképzelhetetlen, mikor még magunknak is roppant zavarosak az elképzeléseink, mit is szeretnénk jobban? Még azt sem tudjuk eldönteni, most a strandra menjünk vagy az erdőbe, de ha eldöntöttük, rögtön kételkedünk is, vajon tényleg ez lesz nekem a jobb?

Az anyagi világban, az ott szerzett tapasztalatainkkal esélytelen az ilyen szituáció és olyan fantáziajáték, ami szinte bosszantóan értelmetlen.

Földi életünkben felnőtten, már szinte mindenki elveszíti azt a hitét, hogy a másik tud igazán szeretni és még tudja is, mi a jó nekünk, sőt, még tegyen is érte. Pillanatokra támad ilyen illúziónk, mikor valami kellemeset okoznak, de rögtön csalódunk és elvetjük ezt a képzetet, ha kellemetlenséget, problémát idéznek elő vagy kétséget, feladatot adnak.

A munkahipotézis fenntartásához elég nagy nyomaték kell. Amilyen kitartásban és erővel törekszünk megőrizni, annál több esélyünk van megtalálni a minket szerető és ismerő Isten ajándékait életünk történéseiben. Minél érthetlenebb, nehezebb, sőt fájdalmasabb az ajándék, annál könnyebben vetjük el a munkahipotézist. Ha valami jó történik, akkor azt mondhatjuk, hogy „jó az Isten és jót ad”. De mennyire tudjuk ezt mondani életünk minden fejleményére?

Emberi mivoltunkban, mint teremtmények, nem tudunk kitartani a legrosszabb eseményeknél ebben a munkahipotézisben. De ebben sem vagyunk egyedül, ha nem söpörjük le az asztalról. Akkor talán megkérdezhetjük, hogy: Drága Jézusom, magyarázd meg nekem, ezt a keresztet miért kell felvegyem és hordozzam? Ő pedig el fogja magyarázni, miként a saját keresztjét is csak a munkahipotézisben kitartva tudta elhordozni. Gyermekeként merült fel olyasmi bennünk, mikor anyukánk ránk szólt, ne igyunk kimelegedve hideget, hogy: Édesanyám, én tudom, hogy nagyon szeretsz, mindennél jobban a világon és folyton én járok a fejedben. De én most borzasztó szomjas vagyok, úgy érzem, pusztulok bele és nagyon fáj, mert nem engedsz inni. Kérlek, nyugtass meg azzal, hogy elmagyarázod, miért jó ez most nekem és vigasztalj meg addig, amíg le nem hűlök eléggé!

Lehet, hogy a szerető édesanya elmagyarázza ezt kérés nélkül is, de könnyen lehet, fájdalmunkban, sértettségünkben ezt nem is halljuk vagy nem is akarjuk hallani, mert akaratunkkal szemben áll. Ezért vigasztalhatatlanok vagyunk és megmaradunk a sértettségünkben és fájdalmunkban, de még a hitünk is meginog, talán anyukánk nem is szeret annyira, de bizonyosan nem tudja mindig, mi is jó nekünk.

Jézus bensőségesebb viszonyban volt Atyjával, mint mi valaha anyukánkkal, mégis pillanatig ódzkodott a kehelytől, ami el volt neki készítve. De az alapértelmezett hozzáállás az volt, hogy ne az Ő akarata érvényesüljön, hanem az Atyáé. Ő tudta, mit és miért kell elhordozzon, de ettől még nehéz a kereszt és ennek nehézségét nyugodtan be lehet ismerni és panaszolni Atyánknak, aki segít a magyarázatával, a szeretetével és erejével. Isten ajándékait magunkban nem mindig tudjuk kezelni, de kérjük az Ő segítségét a kicsomagoláshoz és hordozásához, hogy megfelelő helyre kerüljön és megadja nekünk azt, ami hiányzott belőlünk!

Templomlépcső, 2022. augusztus